

عنوان مقاله:

نسبت عمل زیبایی اکولوژیکی و طراحی حساس به آب در منظر

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 13، شماره 55 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

نرگس رضانی - کارشناسی ارشد معماری منظر، دانشگاه شیراز، ایران.

امین حبیبی - عضو هیئت علمی گروه معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه شیراز، ایران.

خلاصه مقاله:

در سال های اخیر مفهوم طراحی شهری حساس به آب به عنوان رویکردی موثر در رفع مشکلات ناشی از روش های متداول مدیریت آب های سطحی در استرالیا مورد توجه قرار گرفته است و به بازبایی چرخه طبیعی آب در توسعه شهری کمک می کند. به کارگیری تکنیک های تبیین شده در این رویکرد جهت مدیریت و برنامه ریزی بهینه، از سویی موجب بهبود کیفیت و کاهش حجم روان آب شده و از سوی دیگر فضای سبز را افزایش داده و فرایندهای طبیعی را با منظر شهر تلفیق می کند. از آنجا که رویکرد طراحی حساس به آب غالباً بر حوزه های فنی و تکنیک-محور مداخلات محیطی متمرکز است، به نظر می رسد به تنهایی نمی تواند یک راه حل جامع نگر برای مداخلات محیطی باشد. بنابراین این فرضیه مطرح می شود که طراحی حساس به آب با به کارگرفتن اصول طراحی زیبایی اکولوژی، می تواند منجر به مدلی منظرین جهت مداخله محیطی شود. این مقاله با استفاده از مرور ادبیات تحقیق، خلاصه های موجود در این رویکرد فنی را شناسایی کرده و با استدلال منطقی و با توجه به جایگاه رویکرد حساس به آب در توسعه و ضرورت زیبایی اکولوژی برای ایجاد منظر پایدار، به تحلیل و انطباق مولفه های به دست آمده از ادبیات پژوهش می پردازد. از آنجا که تکنیک های حساس به آب برای سازگاری با شرایط متغیر محیط از فرایندهای طبیعی الگو می گیرند، بنابراین از زیبایی طبیعت برخوردار بوده (لازم به ذکر است که زیبایی طبیعت اثبات شده است) ولی چگونگی ارتباط آن با فرهنگ تعریف نشده است. زیبایی اکولوژی به عنوان عنصر ارتباط دهنده اکولوژی و فرهنگ در طراحی منظر می تواند مسیر رسیدن به طراحی منظر را با اقدامات و راهکارهای طراحی شهری حساس به آب مشخص کرده و بعد ذهنی و انسانی منظر را ارتقا بخشد.

کلمات کلیدی:

طراحی شهری حساس به آب، مدیریت آب های سطحی، مداخلات محیطی، زیبایی اکولوژی، منظر اکولوژی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1240480>

